

Arrest

nr. 250 105 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Ethiopië en behoort u tot de Amhara bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Addis Abeba. Toen u twee jaar oud was scheidden uw ouders. U en uw volle zus E. werden door uw vader en diens nieuwe echtgenote Et.D. grootgebracht. Na het overlijden van uw stiefmoeder hertrouwde uw vader met S.T.. In 1993 (Ethiopische kalender (hierna "EK"), komt overeen met 2000-2001 in de Gregoriaanse jaartelling) bekeerde u zich naar de Pinksterkerk. Uw stiefmoeder die zelf orthodox was vond dat niet kunnen en verbood u meermaals doch tevergeefs hun vieringen bij te wonen. Toen u negentien jaar oud was werd u seksueel misbruikt door een broer van uw vriendin.

Door dit voorval had u het moeilijk en voelt u zich nog steeds niet op uw gemak in het gezelschap van onbekende mannen. In 2004 (EK)(2011-2012) overleed uw biologische moeder. Na uw studie aan het middelbaar volgde u een opleiding tot haarkapster. Samen met een vennoot, M.H., opende u een kapperszaak. Na elf maanden wilde M.H. u niet meer als haar vennoot en verloor u uw werk. Uw vader, overgehaald door uw stiefmoeder S.T., opende voor haar een naaiatelier aan huis met het geld dat hij voor u had gespaard om een eigen salon te beginnen. Ook u ging er aan de slag. Omdat u het niet goed kon vinden met S.T. stond u steeds onder psychologische druk. Eén keer werd u door S.T. uitgescholden en geslagen nadat u in haar ogen te laat was thuisgekomen van een uitje. Uw vader, die het hele gebeuren had gehoord en gezien, zette S.T. het huis uit. Na bemiddeling door uw oom en enkele ouderlingen kwam S.T. terug bij jullie en raadden uw oom en tante u aan omwille van uw vader de vrede te bewaren met uw stiefmoeder. In 2007 (EK)(2014-2015) kreeg uw vader bezoek van Da.Me., broer van een vriendin van S.T.. Hij waarschuwde uw vader dat de wijk waar jullie woonden tegen de grond zou gaan. Hij raadde uw vader aan op tijd te verhuizen teneinde in Addis Abeba te kunnen blijven wonen. Sinds dit bezoek kwam Da.Me. regelmatig bij jullie langs. Uw stiefmoeder merkte op dat Da.Me., die een bloeiende handelszaak en aanzien had, een geschikte huwelijkspartner voor u kon zijn. Vanaf 2015-2016 sprak u Da.Me. regelmatig over jullie familiezaak aangezien veel van uw klanten via Da.Me. bij jullie kwamen bestellen. Wanneer hij u voorstelde hem te huwen hield u de boot af stellende dat u als lid van de Pinkstergemeenschap niet met een orthodoxe man kon huwen. Zelfs nadat Da.Me. u te kennen gaf dat uw geloof geen obstakel voor hem was, liet u hem weten niet te willen huwen. U vermoedde dat uw stiefmoeder Da.Me. naar voren had geschoven om van u af te geraken en de som geld die uw vader voor uw schoonheidssalon had gespaard zelf wilde nemen. Wanneer u Da.Me. meermaals een aanzoek had geweigerd merkte hij op dat hij u alsnog zou huwen en u geen ander mocht hebben. U merkte ook dat hij u op straat achtervolgde. Tegen de maand Tahasas 2009 (EK) (december 2016- januari 2017) zou Da.Me. zijn familieleden officieel om uw hand laten vragen en zich met u verloven. U vertelde alle gebeurtenissen aan El., uw vriendin van de Pinksterkerk, die u voorstelde te helpen het land te verlaten om aan uw huwelijk onderuit te komen. U vroeg een paspoort aan en reisde op 16 september 2016 met een visum, geregeld door de zus van El., Genet, naar Bahrein. In Bahrein liet u met de hulp van Genet uw visum, dat drie maanden geldig was, omzetten naar een verblijfsvisum voor één jaar. Via Genet vernam u dat er een mogelijkheid was een visum voor Duitsland te regelen. In de zesde maand van 2017 nam u, voorzien van een visum, vanuit Bahrein een vlucht naar Duitsland. Onderweg maakte u kennis met een vrouw die u aanraadde naar Frankrijk te trekken en er om hulp te vragen voor al uw problemen. Ze stelde u bij aankomst in Duitsland voor aan een Franse vriend die u naar Frankrijk meenam. U reisde vervolgens per trein naar Toulouse waar u per ongeluk uw tas met uw paspoort achterliet in de trein. U besloot daarop naar Parijs te trekken waar u op 28 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 november 2017 kreeg u een weigeringsbeslissing tegen de welke u beroep aantekende. Op 11 april 2018 werd uw beroep verworpen. U vertrok daarop naar België waar u op 1 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U vreest bij een terugkeer naar Ethiopië onder dwang Da.Me. te moeten huwen. In België gaat u een paar keer per maand naar uw psychotherapeut Paul Jacques. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een mail van uw raadvrouw, mr. Dijkmans, met een kopie van een attest van het Rode Kruis waarin staat dat u als poetsvrouw in hun centrum werkt; een attest van uw psycholoog Paul Jacques (d.d. 22/06/2020); een attest van uw aanwezigheid aan bijeenkomsten van de kerkgemeenschap "Parole d'Espoir" (d.d. 24/06/2020); een kopie over traditionele/hiërarchische structuren in de Oromo-gemeenschap en vijf artikels/rapporten over geweld tegen meisjes/vrouwen in Ethiopië. Op 9 juli 2020 stuurde uw raadvrouw, mr. Dijkmans, een mail met uw opmerking over de notities van uw persoonlijk onderhoud. U stelt dat uw antwoord op een vraag van uw Protection Officer over de inhoud van document 5, aangaande hiërarchie in Ethiopië (notities CGVS, p.24), niet goed werd verwoord en legt bijkomend uit dat tot op het heden het belang van de ouderlingen enorm groot is en ze een feitelijk gezag uitoefenen, voornamelijk inzake familiale kwesties. U voegt in verband met deze uitleg een beeldopname toe te vinden op youtube waar in de Amhaarse taal wordt gesproken over deze kwestie. Tot slot stuurt u in bijlage een screenshot van het (vermoedelijke) linkedin profiel van Da.Me. waarmee u wil aantonen dat de betrokkene in politiek is geïnteresseerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw

rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zonder afbreuk te willen doen aan de moeilijke periode die u doormaakte met betrekking tot het seksuele misbruik door een broer van uw vriendin waarvan u het slachtoffer werd toen u negentien jaar oud was en de moeilijkheden hierdoor heeft ondervonden op vlak van omgang met (onbekende) mannen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze door u uiteengezette feiten van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en zich te ver in tijd situeren –ongeveer zeventien jaar voor uw vertrek uit Ethiopië om gezien te worden als uw directe vertrekmotieven. U verklaarde dat u dit incident nooit eerder met iemand had besproken en uw Protection Officer de eerste was om hierover te vernemen. U benadrukte tevens dat dit incident geen motief is voor uw verzoek om internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud Commissariaatgeneraal –verder “notities” CGVS, p.40,41).

Voor wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Ethiopië een gedwongen huwelijk tegemoet te gaan met Da.Me. en uw vrees door hem en uw stiefmoeder tot een huwelijk te worden gedwongen daar hij uw afwijzing van zijn aanzoek niet zou aanvaarden (notities CGVS, p.36,40), dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover helemaal niet overtuigen.

Wat betreft uw opwerping dat uw stiefmoeder u tegen uw wil had uitgehuwelijkt aan een rijke autohandelaar, Da.Me. (notities CGVS, p.25), is het vooreerst opvallend dat geen enkele van uw siblings uitgehuwelijkt blijken te zijn (notities CGVS, p.9). Dat uw familie net u –die als zesendertigjarige vrouw een huwelijk niet zag zitten- per se tot een huwelijk wilde dwingen, is dan ook merkwaardig, ook mede gelet uw jarenlange toewijding in jullie familiezaak die u als enige van alle kinderen van uw vader draaiende hield (notities CGVS, p. 13,37,38). Dat uw bewering tot een huwelijk te zijn gedwongen op losse schroeven staat, blijkt verder uit uw onvermogen om concrete informatie te geven over Da.Me., de man die men u als echtgenoot wilde opdringen. Stellende dat hij een Tigre uit de Tigray regio was en de leeftijd van vijfenveertig jaar had wist u verder niet te melden van waar in de Tigray regio hij juist afkomstig is. Daar u beweerde dat hij een bloeiende handelszaak in Addis Abeba had en hij gekend was tussen de mensen -zelfs uw vriendin El. had over hem gehoord- is het opvallend dat u zelf helemaal niet kon vertellen waar zijn business zich in Addis Abeba juist bevond (notities CGVS, p.28,29). Hoewel u aangaf dat de man gescheiden was en één dochter had, had u geen informatie over het kind, noch wist u wie haar moeder was of hoe de dochter heette. Evenmin wist u te zeggen of de dochter al dan niet bij Da.Me. inwoonde (notities CGVS, p.45). Nochtans gaf u aan de man regelmatig zelf te hebben gesproken en kan men verwachten dat u zelf vragen zou hebben gesteld, wetende dat uw familie hem als potentiële echtgenoot had uitgekozen (notities CGVS, p. 35,36). Daar u beweerde dat uw stiefmoeder u probeerde warm te maken om deze man te huwen zou men bovendien ook ergens verwachten dat zij u dergelijke informatie gaf (notities CGVS, p.34,35). Uw bewering dat er geruchten gingen dat hij met/voor de overheid zou hebben gewerkt zijn evenmin overtuigend (notities CGVS, p.26,27). Behalve melden dat Da.Me. veel kon vertellen over de algemene stand van zaken in Ethiopië –overigens geen exclusief gegeven voor medewerkers van de overheid, daar ook andere burgers de politieke en sociale ontwikkelingen in hun land opvolgen- kon u niets concreets melden over Da.Me.s banden met de overheid (notities CGVS, p.27). Gevraagd welke functie de man had bij de overheid, gaf u aan: “Geen enkel idee” (notities CGVS, p.27). U vroeg dergelijke informatie zelfs niet na bij uw vader, terwijl u wist dat uw vader gesprekken over politiek voerde met Da.Me. (notities CGVS, p.26,27). Evenmin vroeg u bij uw stiefmoeder na wat het werk van Da.Me. voor de overheid dan juist inhield. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u dit gegeven van uw stiefmoeder had vernomen (notities CGVS, p.27). Zelfs wanneer uw vriendin El. u liet blijken Da.Me. ook te kennen, blijkt u ook bij haar niet te hebben doorgegraven naar informatie wat die man dan juist deed (notities CGVS, p.27). Opvallend is overigens vast te stellen dat u tijdens uw relaas tegenover de Franse asiëdiensten nooit expliciet vermeldde dat Da.Me. voor/met de autoriteiten werkte. Deze vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw aanvankelijk verhaal over Da.Me. –dat in Frankrijk ook niet wist te overtuigen- een andere draai wil geven. De door u doorgestuurde screenshot/print van een LinkedIn profiel van een zekere Da.Me. (document 11 in de blauwe map), waarbij u via uw raadvrouw laat uitleggen dat het om de Da.Me. gaat die u als potentiële echtgenoot werd opgedrongen en waarbij u verwijst naar de links over Ethiopische politici die deze man als interessant had bestempeld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Behalve dat op LinkedIn meer dan tien naamgenoten te vinden zijn blijkt uit gevonden informatie over het door u opgegeven profiel dat de omschrijving van deze persoon helemaal niet overeenkomt met uw omschrijving van Da.Me.. In tegenstelling tot uw verklaring dat Da.Me. een business had in auto import en export bevat het profiel van de persoon naar wie u verwijst als de aan u opgedrongen huwelijkspartner helemaal geen banden te hebben met deze sector. De informatie waarop het CGVS zich beroept is in bijlage in uw administratieve dossier gevoegd.

Dat uw verklaringen over een opgedrongen huwelijk elke overtuiging missen blijkt bijkomend uit enkele vastgestelde incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen tegenover de Franse asiendiensten en op het Commissariaat-generaal (CGVS). Waar u tijdens uw onderhoud met de Franse asielinstantie liet uitschijnen dat uw familie Da.Me. als zakenpartner zag en uw stiefmoeder Da.Me. vervolgens zelf betaalde om u te huwen om van u af te zijn daar ze haar oog had laten vallen op uw materiële bezittingen, zoals de woning die op uw naam stond (zie verklaringen "Motifs de la demande" d.d. 17/10/2017, p.12,13,15), maakt u op het CGVS helemaal geen gewag van het feit dat uw stiefmoeder uw woning/eigendom wilde afnemen, noch dat ze Da.Me. betaalde om u tot zijn bruid te maken. U stelde er enkel dat uw stiefmoeder het geld dat uw vader voor uw kapsalon had gespaard voor zich wilde houden en u daarom zo snel mogelijk aan Da.Me. kwijt wilde (notities CGVS, p.32). Het is echter opvallend dat uw familie en ook uw stiefmoeder –moesten (dergelijke) materiële omstandigheden hebben meegespeeld- nooit eerder enige poging hebben ondernomen om u en of uw zussen uit te huwelijken (notities CGVS p.34). Geconfronteerd met dit gegeven en gelet uw leeftijd op het moment –u was de dertig jaar voorbijwerd u gevraagd of het in Ethiopië niet eerder gebruikelijk is om een geschikte echtgenoot te zoeken op het moment dat de dochter opgroeit. U antwoordde: "Ja u heeft gelijk, al die blablabla, maar mijn familie vroeg dat niet omdat ik niemand had in mijn leven, geen boyfriend. Ze vroegen me zelfs nooit om te huwen tot deze Da.Me. kwam opdagen. Ze wilden eigenlijk ook dat ik thuis zou blijven. Ze wilden dat ik zo bleef." Behalve dat uw bewering dat uw stiefmoeder zo snel mogelijk van u af wilde ergens haaks staat op uw verklaring dat uw familie u eigenlijk ongehuwd thuis wilde laten blijven, is het treffend dat u, die reeds in 2015 op de hoogte zou zijn geweest van de plannen van uw stiefmoeder om u tot een huwelijk te dwingen, pas in 2016 uw probleem zou zijn beginnen aan te pakken en een reis naar Bahrein regelde (notities CGVS, p.16,34,35,36). Van een persoon die er zo tegenop ziet om in het huwelijk te treden kan nochtans worden verwacht dat deze vanaf het moment dat ze lucht heeft van dergelijke plannen er alles aan zou doen om nog voor er een datum van een verlovingsceremonie wordt geprikt concrete stappen te ondernemen om hieraan onderuit te komen (notities CGVS, p.38,39). Bovenstaande vaststellingen in acht nemen kan er verder geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk.

Voor wat betreft uw slechte verstandhouding met uw tweede stiefmoeder S.T. dient er te worden vastgesteld dat u verder wel een goede verstandhouding erop nahield met uw vader en al uw siblings (notities CGVS, p.8,11). Wat betreft de door u aangehaalde moeilijkheden met uw tweede stiefmoeder, S.T., dient te worden opgemerkt dat deze problemen het interpersoonlijke (tussen privé-personen) niveau niet overstijgen. Gevraagd welke stappen u als volwassen, opgeleide vrouw had ondernomen om de slechte verstandhouding met uw stiefmoeder op te lossen, gaf u enkel aan: "Wanneer ze slecht met me was, was ik positief tegenover haar, ik nam alles beleefd aan, ik volgde haar bevelen op maar zelfs dat hielp niet (notities CGVS, p.30). In tegenstelling tot uw aanvankelijke bewering door uw stiefmoeder steeds thuis in isolatie te zijn gehouden –ze zou u niet hebben toegelaten uw vriendinnen op te zoeken (notities CGVS, p.14,32) of naar de Pinksterkerk gaan (notities CGVS, p.14)- verklaart u even verder op de vraag hoe u uw problematische relatie met S.T. probeerde op te lossen: "Eigenlijk, ik probeerde gewoon van alles, ik bleef niet thuis" (notities CGVS, p.31). Dat u langs de ene kant stelt in isolatie te zijn gehouden door uw stiefmoeder om daarna te stellen dat u niet thuis bleef, is niet serieus te noemen. Ook wat betreft uw bewering door haar te zijn verboden uw vriendinnen te bezoeken, kan worden vastgesteld dat u deze stelling even verder afzwakt door op te geven dat u alsnog toestemming kreeg om uit te gaan (notities CGVS, p.14,32). Voor wat betreft uw beweerde onmogelijkheid om uw nieuwe geloof te kunnen beleven blijkt uit uw verklaringen dat u alsnog meermaals de kans had om uw kerkgemeenschap per taxi te gaan bezoeken en onderhield u verder ook contacten met El., één van de leden van deze kerk en de persoon die u Ethiopië hielp te verlaten (notities CGVS, p.5,6,14,15). Uw opmerking dat u door tot een protestantse gemeenschap te behoren door uw familie kon gemedan worden (notities CGVS, p.30), is overigens niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw orthodoxe familie –ook uw vader- op de hoogte was van uw bekering en u zeker niet werd verstoten. U bleef immers thuis wonen en onderhield contacten met uw oom en tante (notities CGVS, p.30,31,37). Bovendien blijkt u helemaal niet de enige in uw familie die het protestantse geloof aanhang.

Uit uw verklaringen tegenover de Franse asiendienst gaf u immers aan dat behalve u die tot de Pinkstergemeenschap was bekeerd, u nog neven en nichten had die protestants waren en dat u die familieleden ook bezocht (zie verklaringen "Motifs de la demande" d.d. 17/10/2017, p.4).

U haalt verder een concreet incident met uw stiefmoeder aan dat u op twintigjarige leeftijd had ervaren, stellende dat S.T. u had geslagen (notities CGVS, p.23). Gevraagd of u uw moeilijkheden en dit voorval bij uw vader had aangekaart gaf u aan dat uw vader S.T. omwille van dit incident het huis uit had gezet. Uit deze beslissing van uw vader blijkt dan ook duidelijk dat hij uw kant koos en u zeker geen hulp weigerde (notities CGVS, p.23). Dat u uw verdere moeilijke verstandhouding met uw stiefmoeder eigenlijk nooit (meer) aan uw vader had gemeld, enkel en alleen omdat uw oom en tante u aanraadden niet tussen echtelieden te komen en u uw vader niet wilde kwetsen (notities CGVS, p.31,33), getuigt dan ook niet van uw serieuze wil om uw leven te veranderen. Gevraagd of u er ooit aan had gedacht om – net zoals uw oudere zus E.- buitenshuis werk te zoeken –zoals uw oom en tante u overigens ook hadden aangeraden- en apart van uw stiefmoeder te gaan wonen, gaf u aan er nooit aan hebben gedacht om alleen te gaan wonen. U legde verder, met betrekking tot het zoeken van werk buitenshuis, uit dat uw familie voor u geen werk buitenshuis had gevonden. Echter blijkt u persoonlijk ook nooit concrete stappen te hebben gezet om zelf werk buitenshuis te gaan zoeken (notities CGVS, p.31,33). U vertelde enkel dat uw omgeving, de Ethiopische cultuur nalevend, het niet zou toelaten dat u buitenshuis zou gaan werken en apart van uw ouders zou gaan wonen (notities CGVS, p.31,32). Uw uitleg is echter niet overtuigend daar u aangaf dat uw oudere zus E. ver van Addis Abeba woonde –ze kon bij uw oom terecht voor onderdak- nadat ze er werk had gevonden. Ook al uw andere siblings blijken allen buitenshuis te werken en of te kunnen studeren en niet in isolatie te zijn gehouden (notities CGVS, p.10,33). Geconfronteerd met deze vaststellingen en gevraagd waarom het voor u niet mogelijk was om elders te wonen en te werken, stelde u enkel: "De reden waarom vader dat accepteerde is omdat ze (E.) daar werk vond. En gelukkig woonde oom daar,..." ... Kijk mijn siblings ze hadden gestudeerd en werkten volgens hun diploma. Ik was ook klaar met studie en cursus, ik was kapster. Zoals ik zei vader wilde business openen maar het is stiefmoeder die dat stopte omdat ze zelf business opende thuis. Dus ik had wel een toekomst, vader beloofde beautysalon voor me te openen en ik wachtte daar op" (notities CGVS, p.32,33). U geeft hiermee dan ook duidelijk aan dat u zelf verkoos om thuis te blijven wonen en te wachten tot uw vader voor u een zaak opende. Uiteindelijk gaf u ook aan dat het in Ethiopië toch niet onmogelijk/verboden was dat een vrouw op zichzelf zou gaan wonen –al zou dat niet goed worden gezien- maar dat u besliste om in het familiebedrijf te blijven werken en thuis te blijven inwonen omdat uw vader op deze manier meer geld kon sparen (notities CGVS, p.32,33). Behalve stellen dat u als kapster niet veel zou hebben verdiend –moest u concreet voor dit werk hebben gesolliciteerd in andere kapsalons- blijkt u buiten deze sector zelfs nooit werk te hebben gezocht (notities CGVS, p.13,14,31). Evenmin blijkt u uw voorgehouden penibele thuissituatie te hebben proberen op te lossen door hulp te vragen aan uw geloofsgemeenschap met wie u nochtans regelmatige contacten had (notities CGVS, p.31,32). Van iemand die stelt dat ze jarenlang psychologische druk ervaarde en fysiek werd bedreigd door een lid van de familie –in casu uw stiefmoeder-, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze in haar land alle middelen uitput om zich aan deze situatie te onttrekken. Uit uw uitleg blijkt echter dat u hiertoe geen serieuze stappen heeft gezet.

Wat betreft de documentatie over de rol van ouderlingen in de Ethiopische samenleving waarover u een kopie van een blad neerlegt en waarin verwezen wordt naar de hiërarchie binnen de Oromo-gemeenschap –waartoe u zichzelf overigens niet rekent (CGVS, p.5)- en uw verwijzing naar een link op youtube over de actualiteit van de rol van ouderlingen (zie mail raadvrouw d.d. 09/07/2020 onder document 11), de door uw raadvrouw opgestuurde opmerkingen over de nota's van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en de neergelegde rapporten over misbruik van meisjes en huiselijk geweld in Ethiopië (documenten 6 tot en met 10), doen deze geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de opgestuurde opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zijn deze niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een bijkomende precisering van uw uitleg over de rol van ouderlingen in de Ethiopische samenleving, die in onderhavige beslissing op zich niet wordt betwist. Zonder de inhoud van de door u neergelegde artikels en rapporten te betwisten dient te worden opgemerkt dat u verder persoonlijk niet aannemelijk heeft gemaakt waarom het voor u, als volwassen, opgeleide vrouw met werkervaring, die haar hele leven in de hoofdstad doorbracht en er over een sociaal netwerk beschikte (vriendin, kerkgemeenschap) (notities CGVS, p.5,6), onmogelijk zou zijn om uw problemen met uw stiefmoeder op te lossen. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat het voor u niet mogelijk zou zijn om een (zelfstandig) leven in Ethiopië uit te bouwen, apart van uw stiefmoeder, net zoals uw oudere zus (notities CGVS, p.10). Evenmin bracht u elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn, om ingeval van ernstige problemen met uw stiefmoeder, de hulp in te roepen van uw familie –met wie u

een goede verstandhouding had- en zelfs de autoriteiten, zoals ouderlingen en/of de politie of organisaties in te schakelen die zich bezighouden met de situatie van vrouwen en meisjes. Uw uitleg dat u de problemen met uw schoonmoeder niet met uw vader wilde /kon bespreken om hem niet te kwetsen, u uw stiefmoeder zeker niet wilde aangeven bij de autoriteiten, omdat het een familiale kwestie was en u het huwelijk van uw vader niet wilde kapot maken (notities CGVS, p.33,34, 39, 40), is een gegeven van louter persoonlijke aard en geen afdoende uitleg voor uw nalaten. Van iemand die internationale bescherming inroept kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze eerst de in zijn/haar eigen land alle aanwezige middelen uitput om zijn/haar problemen op te lossen. Uit uw verklaringen blijkt dat u heeft nagelaten dit te doen (notities CGVS, p.31,33,39).

Het attest van het Rode Kruis waarin wordt gesteld dat u momenteel door hen tewerk bent gesteld en een attest van de kerk Parole d'Espoir, wijzen enkel naar uw situatie/activiteiten in België. Deze staan echter niet ter discussie. Wat betreft het attest van de klinische psycholoog, Paul Jacques, die op 22 juni 2020 stelt dat hij u op aanraden van de medische dienst van het medisch centrum van Stockem sinds augustus 2019 tweemaal per maand zag, blijkt uw therapeut van u te hebben vernomen van uw moeilijke relatie met uw stiefmoeder die voor u een gedwongen huwelijk in petto had. Verder bericht hij over uw algemene gemoedstoestand en wordt er vervolgens een voorstel gedaan om u twee keer per maand op te volgen. Er dient dan ook op gewezen dat dit verslag werd opgemaakt aan de hand van uw verklaringen en gedragingen die u ten opzichte van de opsteller heeft gesteld. **In deze moet worden benadrukt dat het niet is omdat een dergelijk verslag een samenvattende weergave bevat van uw verklaringen, dat dit eveneens impliceert dat hieruit een causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van uw beweerde feiten in Ethiopië zou kunnen aantonen.** Dergelijke attesten kunnen geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van uw psychologische toestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert een schending aan "van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel".

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij "weldegelijk bijzondere procedure noden heeft: Verzoekster is een alleenstaande vrouw; Verzoekster is het slachtoffer geweest van seksueel misbruik (verkrachting, wat niet betwist wordt door verwerende partij); Verzoekster lijdt aan psychologische stoornissen; Verzoekster is het slachtoffer geweest van intrafamiliaal geweld". Zij stelt: "Het in acht nemen van de bijzondere procedurele noden van de verzoeker om internationale bescherming, is een wettelijke verplichting, voorzien zowel in de Europese als in de Belgische wetgeving". Volgens verzoekster "heeft de verwerende partij geenszins rekening gehouden met het feit dat de verzoekster een alleenstaande vrouw is die het slachtoffer is geweest van seksueel en familiaal geweld en dat zij kampt met psychologische problemen, ondanks het primordiaal belang om met de bijzondere procedurele noden van verzoekster rekening te houden". Zij benadrukt dat zij "een kwetsbaar persoon is" en dat dit gepaard gaat "met een intense chronische vermoeidheid, extra stress en concentratiemoeilijkheden".

Verzoekster heeft, aldus het verzoekschrift, *“gedurende haar persoonlijk onderhoud, dat momenteel maximaal 4 uren mag duren, echter onvoldoende tijd en aandacht gehad om in detail de redenen te vertellen van haar vertrek uit Ethiopië en de nodige nuances te brengen aan haar relaas”*. Zij klaagt ook aan dat zij nooit geconfronteerd werd *“met eventuele tegenstrijdigheden of lacunes in haar relaas [...] , wat haar nochtans de mogelijkheid zou hebben gegund om deze uit te leggen/in te vullen en wat des te belangrijker was om tegemoet te komen aan haar bijzondere procedurele noden”*. Zij besluit dat verweerder onvoldoende aandacht heeft besteed *“aan het kwetsbaar profiel van verzoekster, hoewel dit van primordiaal belang was om tegemoet te komen aan haar bijzondere procedurele noden, die in concreto geanalyseerd moeten worden, zodat deze bepaling geen lege dop zou blijven”*.

In een tweede onderdeel bespreekt verzoekster de vluchtelingenstatus. Zij stelt dat zij werd uitgehuwelijkt *“voor een samenstel van redenen : Haar vader en haar stiefmoeder hadden een morele en financiële schuld ten opzichte van Da.Me.; Haar stiefmoeder heeft deze uithuwelijking bevorderd omwille van de rivaliteit tussen haarzelf en haar stiefdochter; Da.Me. was een invloedrijke man in Addis Abeba, aan wie het moeilijk was om iets te weigeren”*.

Dat zij wel werd uitgehuwelijkt maar haar siblings niet, zou komen doordat zij de enige was zonder inkomen, dat zij de rivale was van haar stiefmoeder en dat Da.Me. zijn zinnen op haar had gezet. De uithuwelijking was *“een “opportuniteit” voor de familie van verzoekster om zich op te heven in de maatschappij en een schuld af te betalen, dan een gebeurtenis in lijn met een jarenlange verankerde familiale traditie”*, alsook *“in lijn met de vertrouwelijke en bijna intieme relatie die er was ontstaan tussen de stiefmoeder en vader van verzoekster en Da.Me., maar die nooit is ontstaan tussen verzoekster zelf en Da.Me.”*.

Zij betwist niet dat zij weinig weet over Da.Me. maar wijt dit aan haar gebrek in interesse in hem en het ontbreken van *“discussies over diepere onderwerpen, zoals bijvoorbeeld het privé of professionele leven van Da.Me.”*.

Verzoekster verduidelijkt *“dat Da.Me. heel waarschijnlijk banden had met de overheid en met de overheid werkte, maar heeft nooit gezegd dat hij vóór de overheid werkte”*. Waar de bestreden beslissing het opvallend acht dat verzoekster aan de Franse asielinstanties nooit expliciet vermeld zou hebben dat Da.Me. met de autoriteiten werkte, antwoordt zij *“dat dit haar nooit expliciet gevraagd werd en dat zij ook nooit de nodige tijd heeft gekregen gedurende haar persoonlijke onderhoud in Frankrijk om dit duidelijk aan te geven”*.

Waar zij tijdens het onderhoud met de Franse asielinstanties zou hebben laten uitschijnen dat haar familie Da.Me. als zakenpartner zag en dat haar stiefmoeder haar oog had laten vallen op verzoeksters materiële bezittingen, terwijl zij hiervan geen gewag zou gemaakt hebben op het Commissariaat-generaal, bevestigt verzoekster *“dat haar familie Da.Me. als zakenpartner zag en dat haar stiefmoeder haar oog had laten vallen op haar materiële bezittingen”* en stelt zij dat zij dit ook zo vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud. Dienaangaande hekelt zij nog het feit dat zij nooit geconfronteerd werd met deze incoherentie.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van een asielrelaas en stelt dat zij *“een groot aantal elementen naar voor [brengt] ter ondersteuning van haar verzoek, die, op zijn minst, in samenstel, voldoende ernstig zijn om een schending te vormen “van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden” : 1. Verzoekster is het slachtoffer geweest van een gearrangeerd huwelijk door haar vader en haar stiefmoeder in Ethiopië, met een heel invloedrijke man. Verzoekster vreest dus niet enkel haar vader en stiefmoeder, maar ook Da.Me.. 2. Verzoekster heeft sinds jarenlang een bijzonder slechte relatie met haar stiefmoeder, die reeds fysiek gewelddadig is geweest tegenover haar. 3. Verzoekster werd verkracht wanneer zij 18 of 19 jaar oud was. Zij is dus reeds het slachtoffer geweest van seksueel geweld, wat niet betwist wordt door verwerende partij. 4. Verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. Verwerende partij heeft hiermee onvoldoende rekening gehouden. 5. Verzoekster is een alleenstaande vrouw en heeft geen banden meer met haar land van herkomst. Aangezien zij geen banden meer heeft met haar familie, heeft verzoekster dus geen concrete en realistische hervestigingsmogelijkheden indien zij zou moeten terugkeren naar Ethiopië. 6. De socio-economische situatie en veiligheidssituatie in Ethiopië zijn onmiskenbaar en objectief uiterst slecht.”*.

Verzoekster bespreekt de samenwerkingsplicht en klaagt aan dat verweerder “*onder andere, helemaal geen onderzoek gevoerd [heeft] naar : Het posttraumatisch stresssyndroom waaraan verzoekster lijdt; De specifieke kwetsbaarheid van verzoekster, die o.a. voortvloeit uit het feit dat verzoekster verkracht werd, en de gevolgen van deze kwetsbaarheid op het relaas van verzoekster en de manier waarop zij haar relaas kan vertellen; De "tegenstrijdigheden" of "incoherenties" met het relaas in Frankrijk; De eventuele lacunes in het relaas; De religie van verzoekster, waardoor zij gediscrimineerd werd door haar stiefmoeder (stuk 3); De mogelijkheden van hervestiging in een ander deel van Ethiopië; Enz*”.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel die ten aanzien van haar relaas kan gelden.

Aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus, voert verzoekster aan: “*Verzoekster wordt bij terugkeer in haar land van herkomst blootgesteld aan een duidelijk risico op vervolging omwille van haar toebehoren aan een bepaalde sociale groep. In het onderhavige geval vreest verzoekster bij haar terugkeer naar Ethiopië dat zij uitgehuwelijkt zal worden aan Da.Me. en / of dat zij de represailles zal moeten ondergaan van deze en / of haar familie aangezien zij geweigerd heeft om met hem te trouwen en hem / haar familie bijgevolg onteerd heeft.*

Verzoekster kan geen aanspraak maken op de effectieve bescherming van haar autoriteiten, aangezien dit de privésfeer betreft.

Ten slotte moet rekening worden gehouden met de extreme kwetsbaarheid van verzoekster, als gevolg van een samenstel van factoren. Verzoekster heeft de afgelopen jaren inderdaad traumatische gebeurtenissen meegemaakt, lijdt vandaag aan een posttraumatisch stresssyndroom, is een alleenstaande vrouw die geen contacten meer heeft met haar familie in Ethiopië, werd in het verleden reeds fysiek, verbaal en seksueel mishandeld, zodat deze opeenstapeling van factoren in ieder geval moet worden beschouwd als een vervolging in geval van terugkeer.”.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is verzoekster van mening “*dat zij, omwille van hun problemen met Da.Me. en haar familie, in geval van terugkeer, een groot risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.*

Verder dient ook opgemerkt te worden dat het CGVS het verzoek om internationale bescherming van verzoekster automatisch afwijst, zonder een specifieke analyse te voeren naar de nood aan een subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster. Asiel en subsidiaire bescherming zijn echter twee soorten internationale bescherming die het onderwerp moeten zijn van twee afzonderlijke analyses, aangezien de toepassingsgebieden elkaar niet overlappen.

Verwerende partij wijst het verzoek om internationale bescherming van verzoekster dus simpelweg af, zonder analyse te voeren naar de nood aan een subsidiaire beschermingsstatus.”.

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “*Attest kerk*”.

2.3. Bij aanvullende nota van 10 februari 2021 voegt verzoekster “*OSAR, “Retour d’une jeune femme non accompagnée”, 13 oktober 2009*” en “*UNODC, Addressing violence against women and girls in Ethiopia”, 12 januari 2020*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster *"weldegelijk bijzondere procedure noden heeft: Verzoekster is een alleenstaande vrouw; Verzoekster is het slachtoffer geweest van seksueel misbruik (verkrachting, wat niet betwist wordt door verwerende partij); Verzoekster lijdt aan psychologische stoornissen; Verzoekster is het slachtoffer geweest van intrafamiliaal geweld"*,

De beoordeling van de bijzondere procedurele noden betreft een voorbereidende bestuurshandeling die niet voor beroep vatbaar is, zoals volgt uit artikel 48/9, §4, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de Raad zich niet uitspreken over het al dan niet toekennen van bepaalde steunmaatregelen gedurende de procedure op het niveau van het Commissariaat-generaal en kan er geen schending worden aangenomen van de *"artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor*

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)".

6. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omdat zij vreest door haar stiefmoeder gedwongen uitgehuwelijkt te worden aan Da.Me..

Vooreerst is het geheel onaannemelijk dat verzoekster, die de middelbare school afrondde, een opleiding tot kapster volgde en een klein jaar medevennoot was van een kapperszaak en daarna thuis het naaiatelier van haar stiefmoeder en vader mee draaiende hield, op 36-jarige leeftijd plots gedwongen uitgehuwelijkt zou worden door haar stiefmoeder, terwijl noch zij noch haar siblings eerder uitgehuwelijkt werden (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 9, 34).

Ook verzoeksters verklaringen over de reden waarom zij dan alsnog, op 36-jarige leeftijd, uitgehuwelijkt zou worden, zijn dermate wisselend dat ze niet kunnen overtuigen. Op het Commissariaat-generaal vertelde verzoekster enerzijds dat haar stiefmoeder haar wilde uithuwelijken omdat ze haar kwijt wilde (*"Ze wilde het geld van me hebben, daarom wilde ze me snel laten huwen met Da.Me.. En als ik zou met Da.Me. huwen zou stiefmoeder alleen thuis blijven en zou ze controle houden over het geld."*; notities, p. 32), doch anderzijds dat haar stiefmoeder haar ongehuwd en in totale isolatie thuis wilde houden (*"Ik was niet toegelaten om vriendinnen te bezoeken. [...] De stiefmoeder, ze nam een halve leven van me af, ze liet me thuis blijven, ik kon niet vrij communiceren met vrienden, ik kon ze niet gaan bezoeken, ik mocht zelfs geen boyfriend hebben. [...] Ik zat thuis, dus elke keer als ik naar buiten wilde moest ik toestemming vragen aan stiefmoeder. [...] Ze wilden eigenlijk ook dat ik thuis zou blijven. Ze wilden dat ik zo bleef."*; notities, p. 14, 22, 35). Bij de Franse asielinstanties liet verzoekster nog andersluidend optekenen dat haar familie Da.Me. als zakenpartner zag dat dat haar stiefmoeder Da.Me. zelfs betaalde om met verzoekster te trouwen, opdat de stiefmoeder de materiële bezittingen van verzoekster (zoals de woning op haar naam) zou verkrijgen (*"motifs de la demande"* van 17 oktober 2017, p. 12, 13, 15).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster werd uitgehuwelijkt *"voor een samenstel van redenen"* kunnen voorgaande incoherente en wisselende versies van de feiten niet verzoenen. Verzoekster past kennelijk haar verklaringen aan naarmate de asielprocedure vordert maar zij kan niet eenduidig en coherent aangeven om welke reden(en) zij als volwassen en werkende 36-jarige vrouw alsnog - en volledig buiten de familietraditie - uitgehuwelijkt zou worden.

7. De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt verder ondermijnd door haar vage verklaringen over Da.Me., de man met wie zij gedwongen zou moeten huwen.

Zo wist verzoekster niet van waar in de Tigray-regio hij afkomstig is, waar zijn - nochtans beweerdelijk bloeiende - handelszaak zich in Addis Abeba bevond, wie zijn ex-echtgenote was, hoe de dochter heette en of de dochter al dan niet bij hem inwoonde (notities, p. 27-29, 45).

In het verzoekschrift wordt deze beperkte kennis geweten aan een gebrek aan interesse in hem en het ontbreken van *"discussies over diepere onderwerpen, zoals bijvoorbeeld het privé of professionele leven van Da.Me."*. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekster heeft nagelaten zich enigszins verder te informeren over de man met wie zij zou moeten huwen. Zij wist reeds in 2015 van dit plan van haar stiefmoeder en vertrok pas in september 2016 uit Ethiopië. Bovendien is Da.Me. volgens haar *"gekend"* en *"een invloedrijke man in Addis Abeba"*, had ook haar vriendin El. van hem gehoord (notities, p. 28-29) en was er een *"vertrouwelijke en bijna intieme relatie ontstaan tussen de stiefmoeder en vader van verzoekster en Da.Me."*. Verzoekster had aldus de kans om zich op verschillende manieren te vergewissen van informatie over de man.

8. Verder merkt de Raad op dat verzoekster bij het Commissariaat-generaal liet optekenen dat Da.Me. met/voor de overheid zou hebben gewerkt (notities, p. 26-27), terwijl zij dit bij de Franse asieldiensten nooit vermeldde.

De stelling in het verzoekschrift *"dat dit haar nooit expliciet gevraagd werd en dat zij ook nooit de nodige tijd heeft gekregen gedurende haar persoonlijke onderhoud in Frankrijk om dit duidelijk aan te geven"* kan niet overtuigen. Uit het dossier van de Franse asielinstanties blijkt dat verzoekster twee uur gehoord werd, dat zij op het einde de kans kreeg om nog elementen toe te voegen en vragen te stellen, maar dat zij de banden met de overheid van Da.Me. geheel onvermeld liet.

Dit terwijl zij kennelijk wél de kans kreeg en nam om onder meer te vertellen dat Da.Me. wist dat de wijk Bulgaria platgegooid zou worden (*"motifs de la demande"* van 17 oktober 2017, p. 13).

Voorts strookt de door haar voorgelegde print van een LinkedIn-profiel van een Da.Me. (waarvan overigens meer dan 10 naamgenoten te vinden zijn) niet met het door haar geschetste profiel. In tegenstelling tot haar bewering dat Da.Me. een bloeiende handelszaak had in auto-import en -export bevat het profiel van deze Da.Me. op de professionele netwerkwebsite LinkedIn nergens banden met deze sector.

9. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verweerder *"onder andere, helemaal geen onderzoek gevoerd [heeft] naar : [...] De religie van verzoekster, waardoor zij gediscrimineerd werd door haar stiefmoeder (stuk 3)"*.

Deze beweerde discriminatie kan echter geenszins uit haar verklaringen blijken. Verzoekster beweerde weliswaar dat haar stiefmoeder haar thuis isoleerde en niet naar de Pinksterkerk liet gaan (notities, p. 14), maar uit haar overige verklaringen blijkt dat zij wel degelijk haar kerkgemeenschap kon bezoeken en dat zij contacten onderhield met El., één van de leden van deze kerk en de persoon die haar Ethiopië hielp te verlaten (notities, p. 5-6, 14-15). Voorts liet zij op het Commissariaat-generaal optekenen dat haar orthodoxe familie, waaronder haar vader, op de hoogte was van haar bekering en zij niet verstoten werd (notities, p. 30-31, 37). Bij de Franse asielinstanties gaf verzoekster bovendien aan dat zij ook neven en nichten had die protestants waren en dat zij die familieleden ook kon bezoeken (*"motifs de la demande"* van 17 oktober 2017, p. 4). Het bij het verzoekschrift gevoegde *"Attest kerk"* van 24 juni 2020 van Parole d'Espoir vermeldt verzoeksters deelname aan samenkomsten van deze Belgische kerk, maar kan de beweerde discriminatie in Ethiopië niet staven.

10. Voorts doet ook verzoeksters gedrag in Ethiopië afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen.

Zo verklaarde verzoekster dat zij haar vader eenmalig inlichtte over de incidenten met haar stiefmoeder en dat hij toen voor haar was opgekomen en de stiefmoeder uit het huis had gezet (notities, p. 23). Behalve deze ene keer zou verzoekster echter nooit meer met haar vader gesproken hebben over de problemen met haar stiefmoeder, omdat ze zijn huwelijk en gevoelens niet wou schaden (notities, p. 31, 33-34, 39-40).

Zij gaf verder toe dat zij ook de Ethiopische autoriteiten nooit inlichtte teneinde beschermd te worden tegen het emotioneel en fysiek geweld dat haar stiefmoeder pleegde, omdat het een familiale kwestie was en zij het huwelijk van haar vader niet wilde kapot maken (notities, p. 33-34, 39-40).

Nog frappanter zijn verzoeksters verklaringen dat zij er nooit aan gedacht zou hebben om buitenshuis werk te zoeken en alleen te gaan wonen (notities, p. 31, 33) hoewel zij beweerdelijk reeds meer dan 15 jaar emotioneel en fysiek mishandeld werd door haar stiefmoeder (notities, p. 23). Dit terwijl al haar andere siblings buitenshuis wonen, werken of studeren (notities, p. 10, 33).

Dat verzoekster er in 2016 dan opeens voor koos om haar land te ontvluchten en in Europa om internationale bescherming te verzoeken, is in die context dan ook geheel onlogisch. Verzoeksters afwachtend en berustend gedrag in Ethiopië, meer dan een decennium lang, strookt geenszins met de door haar voorgehouden *"abuse"* die zij vanwege haar stiefmoeder moest ondergaan.

11. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij nooit geconfronteerd werd *"met eventuele tegenstrijdigheden of lacunes in haar relaas [...], wat haar nochtans de mogelijkheid zou hebben gegund om deze uit te leggen/in te vullen en wat des te belangrijker was om tegemoet te komen aan haar bijzondere procedurele noden"*, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren"*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft

gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, §2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

12. De loutere stelling in het verzoekschrift dat *“de socio-economische situatie en veiligheidssituatie in Ethiopië onmiskenbaar en objectief uiterst slecht [zijn]”* is een ongestaafde verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op voorgaande vaststellingen - in gebreke.

13. Ook in de aanvullende nota beperkt verzoekster zich tot het louter citeren uit het (verouderd) rapport *“OSAR, “Retour d’une jeune femme non accompagnée”, 13 oktober 2009”* en het internetartikel *“UNODC, Addressing violence against women and girls in Ethiopia”, 12 januari 2020”* over geweld tegen vrouwen, zonder *in concreto* aannemelijk te maken waarom zij vervolging vreest omwille van haar profiel als (alleenstaande) vrouw.

Uit haar verklaringen blijkt overigens dat zij in Ethiopië de middelbare school afrondde, een opleiding tot kapster volgde, een klein jaar medevennoot was van een kapperszaak en daarna thuis het naaiatelier van haar stiefmoeder en vader mee draaiende hield. Hieruit kan alleszins niet blijken dat zij gebukt ging onder gendergerelateerd geweld dat dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verder werd geen geloof gehecht aan de door haar verklaarde uithuwelijking en (huiselijke) problemen met haar stiefmoeder.

14. Dat verweerder *“de mogelijkheden van hervestiging in een ander deel van Ethiopië”* niet onderzocht heeft, terwijl verzoekster *“geen concrete en realistische hervestigingsmogelijkheden [heeft] indien zij zou moeten terugkeren naar Ethiopië”*, is niet dienstig. Er wordt geen geloof gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen, dus zij moet zich niet elders vestigen om aan deze problemen te ontkomen.

15. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met het feit *“dat de verzoekster een alleenstaande vrouw is [...] en dat zij kampt met psychologische problemen”*, dat zij *“een kwetsbaar persoon is”* en dat dit gepaard gaat *“met een intense chronische vermoeidheid, extra stress en concentratiemoeilijkheden”*. Zij meent dat zij hierdoor *“gedurende haar persoonlijk onderhoud, dat momenteel maximaal 4 uren mag duren, echter onvoldoende tijd en aandacht [heeft] gehad om in detail de redenen te vertellen van haar vertrek uit Ethiopië en de nodige nuances te brengen aan haar relaas”*. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verweerder *“onder andere, helemaal geen onderzoek gevoerd [heeft] naar : Het posttraumatisch stresssyndroom waaraan verzoekster lijdt; De specifieke kwetsbaarheid van verzoekster, die o.a. voortvloeit uit het feit dat verzoekster verkracht werd, en de gevolgen van deze kwetsbaarheid op het relaas van verzoekster en de manier waarop zij haar relaas kan vertellen”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen (medisch) stuk bijbrengt waaruit kan blijken dat zij omwille van *“psychologische problemen”*, een *“posttraumatisch stresssyndroom”* of een bepaalde *“kwetsbaarheid”* niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielpprocedure. De Raad benadrukt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

Uit het voorgelegd psychologisch attest van 22 juni 2020 kan niet blijken dat deze stellingen gebaseerd zijn op iets anders dan verzoeksters eigen verklaringen tijdens een eenmalig consult. Tevens wordt nagelaten aan te geven welke eventuele invloed verzoeksters mentale toestand zou hebben op haar asielpprocedure.

Evenmin volgt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeksters mentale toestand haar ervan weerhouden zou hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werden bovendien verschillende vragen gesteld die peilden naar verzoeksters mentale en gemoedstoestand en werd aandacht besteed aan haar welzijn (notities, p. 2-3). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevraagd of zij nog opmerkingen had, maar opnieuw liet verzoekster haar psychologische problemen en kwetsbaarheid onvermeld.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand een negatieve impact heeft gehad op het verloop van haar asielprocedure.

16. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

17. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

18. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

19. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS